

Decyzja Wydziału Unieważnień: Oddalenie wniosku o unieważnienie.

Decyzja Izby Odwoławczej: Uwzględnienie odwołania, uchylenie decyzji Wydziału Unieważnień i unieważnienie zaskarżonego wspólnotowego znaku towarowego.

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 76 i art. 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 15 maja 2014 r. – Kurczenko przeciwko Radzie

(Sprawa T-339/14)

(2014/C 253/51)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Serhij Witalijowycz Kurczenko (Czuhujiw, Ukraina) (przedstawiciele: B. Kennelly i J. Pobjoy, barristers, M. Drury i A. Swan, solicitors)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2014/119/WPZiB z dnia 5 marca 2014 r. w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. L 66, s. 26) i rozporządzenia Rady (UE) nr 208/2014 z dnia 5 marca 2014 r. w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. L 66, s. 1) w zakresie, w jakim stosują się one do strony skarżącej; oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Rada nie zidentyfikowała właściwej podstawy prawnej. Artykuł 29 TUE nie był właściwą podstawą prawną dla decyzji, gdyż w zastrzeżeniach wysuniętych wobec skarżącego nie został on określony jako osoba, która działała na szkodę państwa prawnego i praw człowieka na Ukrainie (w rozumieniu art. 21 ust. 2 i art. 23 TUE). Ponieważ decyzja była nieważna, Rada nie mogła oprzeć się na art. 215 ust. 2 TUE w celu uchwalenia rozporządzenia. W chwili nałożenia środków ograniczających przed żadnym sądem nie wysuwano wobec skarżącego jakiegokolwiek oskarżenia lub roszczenia, według których jego działalność groziła działaniem na szkodę państwa prawnego lub praw człowieka na Ukrainie.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Rada nie spełniła kryteriów dotyczących umieszczenia w wykazie, mianowicie w odniesieniu do tego, że osoba została „wskazana jako odpowiedzialna” za defraudację ukraińskich funduszy państwowych oraz za naruszenia praw człowieka na Ukrainie lub jest powiązana z kimkolwiek, kto został wskazany w tym charakterze. Jedynym wymienionym powodem umieszczenia skarżącego w wykazie było to, że twierdzono, iż wszczęto wobec niego na Ukrainie postępowanie karne, aby przeprowadzić „dochodzenie” w sprawie przestępstw powiązanych ze sprzeniewierzeniem ukraińskich środków publicznych i ich nielegalnym przesyłaniem poza Ukrainę. Nie wysuwa się zatem nawet twierdzenia (jeśli zastosować rozumowanie Sądu w wyroku w sprawie T-256/11 Ezz), że skarżący był osobą odpowiedzialną za defraudację ukraińskich funduszy państwowych lub za naruszenia praw człowieka na Ukrainie lub był powiązany z osobą właściwie wskazaną jako taka.

3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Rada naruszyła przysługujące skarżącemu prawo do obrony i prawo do skutecznej ochrony sądowej. Skarżący na żadnym etapie nie uzyskał szczegółowych informacji w odniesieniu do „dochodzenia”, które jakoby uzasadnia umieszczenie go w wykazie, a tym mniej „poważnych i wiarygodnych” lub „konkretnych” dowodów w tym względzie. Pomimo żądań Rada nie przedstawiła takich informacji.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że Rada nie przedstawiła skarżącemu wystarczających powodów umieszczenia go w wykazie. Powody, które zostały podane, były niewystarczająco szczegółowe i ścisłe. Nie przedstawiono żadnych szczegółów co do czynów skarżącego, ze względu na które był jakoby uwikłany w „przestępstwa”, lub jak takie zarzucane uwikłanie w „przestępstwa” jest w jakikolwiek sposób powiązane z „sprzeniewierzeniem ukraińskich środków publicznych” i „ich nielegalnym przesyłaniem poza Ukrainę”. Nie przedstawiono żadnych szczegółów co do „dochodzenia”, podmiotu, które jakoby je prowadzi, jego charakteru lub daty, w której miałyby się rozpocząć.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że Rada poważnie naruszyła przysługujące skarżącemu prawa podstawowe do własności i dobrego imienia. Środki ograniczające nie były „przewidziane ustawą”; zostały nałożone bez właściwych gwarancji umożliwiających skarżącemu skuteczne przedstawienie Radzie swoich argumentów; nie są one ograniczone do żadnej konkretnej własności, o której twierdzi się, że przedstawia zdefraudowane fundusze państwowe, ani nawet ograniczone do wysokości funduszy, które jakoby zostały zdefraudowane.
6. Zarzut szósty dotyczący tego, że Rada oparła się na niedokładnych ustaleniach faktycznych. Wbrew jedynemu powodowi umieszczenia go w wykazie brak jest dostępnych informacji lub dowodów, że na Ukrainie prowadzone jest wobec skarżącego „dochodzenie” w rodzaju określonym w decyzji i rozporządzeniu.
7. Zarzut siódmy dotyczący tego, że Rada nie upewniła się co do znaczenia i ważności dowodów leżących u podstaw umieszczenia skarżącego w wykazie: Rada nie sprawdziła, czy osoba obecnie pełniąca obowiązki prokuratora generalnego jest na podstawie konstytucji Ukrainy uprawniona do wszczęcia dochodzenia wobec skarżącego, i nie uwzględniła tego, że w rzeczywistości nie prowadzi się wobec skarżącego podnoszonego „dochodzenia”.

Skarga wniesiona w dniu 14 maja 2014 r. – Janukowycz przeciwko Radzie

(Sprawa T-346/14)

(2014/C 253/52)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Wiktor Fedorowycz Janukowycz (Kijów, Ukraina) (przedstawiciel: T. Beazley, QC)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2014/119/WPZiB z dnia 5 marca 2014 r. w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. L 66, s. 26), zmienionej decyzją 2014/216/WPZiB z dnia 14 kwietnia 2014 r. (Dz.U. L 111, s. 91), i rozporządzenia Rady (UE) nr 208/2014 z dnia 5 marca 2014 r. w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. L 66, s. 1), zmienionego rozporządzeniem Rady (UE) nr 381/2014 z dnia 14 kwietnia 2014 r. (Dz.U. L 111, s. 33), w zakresie, w jakim stosują się one do strony skarżącej; oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.